

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către inculpatul Marciuc Anatoli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui

Marciuc Anatoli xxxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx, domiciliat în xxxxx

Termenul de examinare:

prima instanță: 16.08.2017 – 27.03.2019

instanța de apel: 23.05.2019 – 09.10.2019

Instanța de recurs: 20.05.2020 – 04.03.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 27 martie 2019, Marciuc Anatoli a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (unu) an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2000 (două mii) unități convenționale, ceea ce constituie 100 000 (una sută mii) lei.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea stabilită lui Marciuc Anatoli a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 (unu) an.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că inculpatul Marciuc Anatoli, la 06.04.2017, aproximativ la ora 08:07, aflându-se în biroul de serviciu al secretarului Consiliului municipal Chișinău, xxxxx, i-a promis ultimului mijloace financiare, iar xxxxx a acceptat aceste bunuri, pentru a grăbi îndeplinirea acțiunilor în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, și anume pentru a include pe ordinea de zi a ședinței CMC din 11.04.2017, proiectul de decizie cu privire la aprobarea Planului urbanistic zonal privind valorificarea terenurilor cu nr. cadastrale xxxxx, din xxxxx. În rezultat, proiectul de decizie menționat a fost inclus pe ordinea de zi a ședinței CMC din 11.04.2017 și a fost emisă decizia nr. 3/14-4 din 11.04.2017, potrivit căreia, s-a decis aprobarea Planului urbanistic zonal elaborat de SRL „Creative Architecture” și FPC „Modulprof” SRL, coordonat de Institutul Municipal de

Proiectări „Chișinău proiect”, la 29.07.2016 și operarea modificărilor în Regulamentul local de urbanism, aprobat prin decizia CMC nr. 22/40 din 25.12.2008, după cum urmează: codul de reglementare urbanistică „Re” (zonă de revitalizare) a terenurilor cu nr. cadastrale xxxxx (suprafața de 0,0405 ha) și xxxxx (suprafața de 0,0367 ha), din xxxxx, se substituie cu codul „R6” (zonă rezidențială cu densitate medie) cu indicii de reglementare urbanistici: coeficientul de utilizare a terenului (CUT): 1,0 - 1,5; procentul de ocupare a terenului (POT): 25-35% (indicii se determină pentru toată zona). Parcaj obligatoriu: minim 70% din numărul de apartamente.

Acțiunile lui Marciuc Anatoli au fost încadrate în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, *coruperea activă, adică promisiunea, oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.*

3. Nefiind de acord cu sentința, inculpatul Marciuc Anatoli, în termen, a declarat apel solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea cererii apelantul a invocat următoarele argumente:

- pe parcursul unei perioade de 2 ani a încercat să obțină Planul urbanistic zonal și la un moment dat, în aprilie 2016 a aflat că peste 2 zile va avea loc ședința CMC, motiv pentru care, la 06 aprilie, aproximativ la ora 08:00, a intrat la xxxxx, care era secretarul CMC, ca să întrebe cât se poate de așteptat. Acesta l-a întrebat pe inculpat dacă a trecut toate procedurile, iar ultimul i-a răspuns afirmativ, la care xxxxx i-a sunat cuiva ca să-l includă pe inculpat pe ordinea de zi;

- nu i-a propus bani sau alte bunuri lui xxxxx, doar a gesticulat, fiind iritat de faptul că totul durează așa mult;

- calificarea acțiunilor sale ca fiind infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal este una greșită, deoarece nu a propus nimic nimănui;

- fiind audiat în calitate de martor, xxxxx a negat că inculpatul i-ar fi propus bunuri sau bani;

- nu au fost prezentate probe care să demonstreze cert că inculpatul i-a promis în vreun fel bani lui xxxxx, or în proba audio/video se aude că-i va da „2”, nefiind clar ce se are în vedere;

- audierea lui xxxxx în calitate de martor nu poate fi făcută, deoarece acesta a fost recunoscut în calitate de învinuit;

- prima instanță a dispus eronat de a da apreciere declarațiilor sale date în calitate de învinuit, fără a le cerceta în ședința de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2019, a fost respins apelul declarat de inculpat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate instanța de apel a menționat, că prima instanță a constatat corect vinovăția inculpatului Marciuc Anatoli în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, conform

semnelor calificative „oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia”.

Deși inculpatul Marciuc Anatoli nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel a stabilit, că vinovăția acestuia este demonstrată reieșind din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, după cum urmează:

- declarațiile martorului xxxxx (f.d.7 – 8, vol.II);
- procesul-verbal de cercetare a obiectelor/actelor ridicate de la Marciuc Anatoli în cadrul percheziției domiciliului din xxxxx la data de 19.06.2017 (f.d.64-73, vol.I);
- procesul-verbal de cercetare a obiectelor/actelor ridicate de la Clapatiuc Eugenia, șef Direcția documentare din cadrul Primăriei mun. Chișinău, conform procesului - verbal de ridicare din 25.05.2017 (extras) (f.d. 78 – 80, vol.I);
- procesul-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigație din 10.05.2017 - cercetarea domiciliului în cazul dat a biroului de serviciu a lui xxxxx (f.d. 87 – 89, vol.I).

4.2. Astfel, reieșind din materialele dosarului, instanța de apel a constatat că la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Marciuc Anatoli a săvârșit anume infracțiunea prevăzută la art. 325 alin. (1) Cod penal, coruperea activă, după semnele calificative „oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia”.

4.3. Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiată alegația apelantului precum că, prima instanță nu a apreciat corect probele și că acestea nu demonstrează vinovăția inculpatului, or poziția procesuală a inculpatului de negare a săvârșirii infracțiunii urmărește scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă.

În speță, conform procesului - verbal de consemnare a măsurii speciale de investigație din 10.05.2017 - cercetarea biroului de serviciu a lui xxxxx, secretarul Consiliului municipal Chișinău, s-a stabilit că la 06.04.2017, ora 08:07, aflându-se în biroul de serviciu al secretarului Consiliului municipal Chișinău, Marciuc Anatoli i-a promis ultimului mijloace financiare, iar xxxxx a acceptat aceste bunuri, ce nu i se cuvin, pentru includerea pe ordinea de zi a ședinței Consiliului municipal Chișinău din 11.04.2017, a proiectului de decizie „Cu privire la aprobarea Planului urbanistic zonal privind valorificarea terenurilor cu nr. cadastrale xxxxx din str. xxxxx”.

Instanța de apel a reținut și faptul că, fiind audiat la etapa urmăririi penale în calitate de învinuit la 26.05.2017, Marciuc Anatoli a declarat că vina în privința comiterii infracțiunii o recunoaște integral și că la 06.04.2017, aproximativ la ora 08:00, aflându-se în biroul de serviciu al Secretarului Consiliului Municipal Chișinău, xxxxx, în legătură cu includerea pe ordinea de zi a ședinței CMC a Planului Urbanistic Zonal (PUZ) a obiectivului din xxxxx, pentru soluționarea pozitivă a problemei menționate, i-a propus lui xxxxx (prin gest) bani în sumă de 200 Euro, la care acesta negativ a dat din cap. Mai târziu, el s-a întâlnit pe coridor cu xxxxx, care i-a comunicat că urmează să-i transmită suma de 2 000 de Euro pentru soluționarea pozitivă a întrebării sale. În cazul în care acesta va refuza, actele sale vor fi anulate; în cazul în care va transmite banii, întrebarea sa va fi soluționată pozitiv (f.d.27, vol.I).

În acest context, instanța de apel a menționat că la 26.05.2017, Marciuc Anatoli a fost audiat în prezența avocatului, astfel încât nu este plauzibilă versiunea sa precum că polițiștii l-au influențat cumva să declare neadevăruri.

La fel, contrar alegațiilor invocate în cererea de apel precum că declarațiile în cauză nu pot avea valoare de probă, instanța de apel a remarcat că prima instanță a verificat declarațiile respective și le-a dat și apreciere, acestea fiind indicate în sentință.

4.4. La capitolul individualizării pedepsei instanța de apel a notat, că infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoarea de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4000 de unități convenționale, iar potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunea dată face parte din categoria infracțiunilor grave.

Inculpatul anterior nu a fost condamnat, în cadrul urmăririi penale și-a recunoscut vina. Circumstanțe atenuante și/sau agravante nu au fost stabilite, precum și nici temeiuri de liberare de răspundere penală.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a conchis just și echitabil că, în privința inculpatului Marciuc Anatoli este rațională aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu stabilirea unei perioade de probațiune, cu aplicarea amenzii, această pedeapsă fiind una de natură să restabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopului legii penale.

5. Inculpatul Marciuc Anatoli, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează că instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, deoarece nu a cercetat nici o probă în ședința de judecată, nu au fost date citirii declarațiile martorului xxxxx, care au fost puse la baza soluției de condamnare.

De asemenea relevă că instanța de apel nu a redat în conținutul deciziei și nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel.

Astfel, remarcă inculpatul, că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile sale în cadrul urmăririi penale, și anume, procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit, fără ca pe parcursul examinării cauzei în prima instanță să fi fost dat citire acestui proces-verbal, să fi cercetat această probă, contrar prevederilor art. 94 din Codul de procedură penală. Or, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute fără a fi cercetate, în modul stabilit, în ședința de judecată.

Consideră că instanța de apel eronat a reținut declarațiile sale depuse în calitate de învinuit, în cazul în care acele declarații au fost depuse în stare de oboseală, fără a fi întrebat de acuzator despre starea fizică și psihică la momentul audierii.

Cu referire la prevederile art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, menționează că recunoașterea vinovăției de către persoana bănuită sau învinuită de săvârșirea infracțiunii poate fi pusă la baza învinuirii doar în măsura în care este confirmată de fapte și circumstanțe ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

Consideră că instanța de apel nu a pătruns în esența argumentelor apelului, și chiar le-a denaturat.

Mai mult, instanța de apel face referire la circumstanțe care nu au avut loc și care nu se regăsesc în dosar indicând că *„în acest context, Colegiul menționează că la 26.05.2017, Marciuc Anatoli a fost audiat în prezența avocatului, astfel încât nu este plauzibilă versiunea sa precum că polițiștii l-au influențat cumva să declare neadevăruri.”* Or, nici într-o declarație Marciuc Anatoli nu menționează că ar fi fost impus de către polițiști să declare neadevăruri.

Sușține recurentul, că în cererea de apel a contestat calitatea de martor a lui xxxxx, întrucât acesta în cadrul urmăririi penale a avut statut de bănuit și învinuit și nicidecum nu a dispus de calitatea de martor. xxxxx fiind audiat în calitate de învinuit nu a fost preîntâmpinat de răspunderea ce o poartă în conformitate cu art. 312 din Codul penal. Mai mult ca atât, xxxxx, fiind audiat, a declarat că a comis infracțiune de corupere și alte infracțiuni, iar în atare situație audierea acestuia în calitate de martor, este imposibilă, deoarece contravine prevederilor art. 63 alin. (7) și art. 90 alin. (3) pct. 8) din Codul de procedură penală, potrivit cărora, interogarea în calitate de martor a persoanei față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune se interzice. În contextul dat, consideră că încheierea primei instanțe din 22 decembrie 2017, prin care a fost respinsă cererea apărării privind excluderea probei acuzării, este una ilegală, fiind emisă prin interpretarea eronată a prevederilor art. 90 alin. (3) din Codul de procedură penală și contrară art. 95 din Codul de procedură penală.

Inculpatul invocă dezacordul și cu încadrarea juridică a faptei incriminate, menționând în acest sens că instanțele de fond au constatat că Marciuc Anatoli

doar a promis mijloace financiare, dar l-au condamnat și pentru oferirea și darea acestor mijloace financiare. Aceeași eroare a fost admisă și de către acuzatorul de stat, însă instanțele de judecată nu au reacționat ci au preluat eroarea procurorului. Susține că în acțiunile sale lipsesc semnele calificative ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, deoarece nu a propus și nici nu a avut intenția de a propune cuiva careva sume de bani, bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă.

Cu referire la prevederile art. 389 Cod de procedură penală, inculpatul relevă că prima instanță la adoptarea sentinței de condamnare nu a ținut cont de un șir de prevederi legale, și anume: a adoptat o sentință de condamnare, în exclusivitate, pe presupuneri, or atât organul de urmărire penală cât și instanța de apel i-au incriminat faptul că a promis lui xxxxx suma de 200 de Euro, pentru ca acesta să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu. Însă nici partea acuzării, nici instanța de judecată nu au prezentat probe care ar demonstra cert că a promis verbal, în scris sau în alt mod careva sume de bani lui xxxxx, or, partea acuzării a făcut referire la discuțiile din 06 aprilie 2017, ora 08:07, înregistrate audio și video precum că a arătat prin semne că-i va da „2”, aceste acuzații fiind bazate doar pe presupuneri.

6. Procurorul a depus referință pe marginea recursului declarat de inculpat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din considerentele ce vor fi desfășurate în continuare.

Astfel, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererii de recurs declarate în speță, inculpatul își întemeiază dezacordul cu decizia contestată pe temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când:

6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;*

8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul*

a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând materialele cauzei prin prisma argumentelor formulate de recurent, Colegiul penal reține, că potrivit sentinței, Marciuc Anatoli a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, *coruperea activă, adică promisiunea, oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.*

Mentținând sentința, instanța de apel în pct. 9 și în pct. 15 al deciziei sale, a constatat că prima instanță corect a stabilit vinovăția inculpatului Marciuc Anatoli în săvârșirea infracțiunii prevăzute de 325 alin. (1) Cod penal, coruperea activă, după semnele calificative: *oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.*

Instanța de recurs accentuează, că una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată. La întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate. Partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă:

- *descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se: locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.*

- *probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată, argumentându-se motivele admiterii sau respingerii probelor: atât de învinuire, cât și de apărare. În orice caz, se supun analizei toate probele examinate în ședință, indiferent de faptul că sânt cuprinse în cauza penală sau au fost prezentate de către părți direct în ședință.*

- *încadrarea juridică a faptei inculpatului, motivele pentru modificarea învinuirii;*

În contextul dat Colegiul penal ține să evidențieze, că la descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, prima instanță a indicat că Marciuc Anatoli a promis secretarului Consiliului municipal Chișinău, xxxxx (persoană publică) mijloace financiare, pentru a grăbi îndeplinirea acțiunilor acestuia în exercitarea funcției sale, însă la încadrarea juridică a faptei potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) Cod penal, a inclus și semnele calificative neconstatate în fapta descrisă în sarcina inculpatului, și anume: *„oferirea sau darea,unei persoane publice străine de bunuri.”*

La rândul său, instanța de apel nu a procedat la o verificare a legalității sentinței așa cum prevede art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, ci menținând sentința, a concluzionat referitor la vinovăția inculpatului Marciuc Anatoli de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, excluzând semnul calificativ - promisiunea, care de altfel a fost constatată în sarcina inculpatului, incriminându-i semnele „oferirea sau darea, ...unei persoane publice străine de bunuri.”

Prin urmare, față de cele constatate mai sus Colegiul penal conchide că în speță se atestă prezența temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - *motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul hotărârii.*

În continuare, verificând materialele cauzei prin prisma argumentelor formulate de inculpat, Colegiul penal notează că potrivit practicii judiciare și prevederilor art. 414-417 Cod de procedură penală, instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate, hotărârea adoptată urmând să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal notează, că hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

La acest segment instanța de recurs remarcă faptul, că instanța de apel a examinat superficial argumentele invocate în apelul inculpatului, fără a reda conținutul deplin al acestora, iar în consecință și fără a oferi o motivare corespunzătoare celor avansate de inculpat.

Bunăoară instanța de apel a evitat să răspundă la argumentul apelantului cu referire la faptul că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit, care nu a fost dat citirii în ședința de judecată, nefiind cercetat ca probă, contrar prevederilor art. 94 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de apel nici nu a indicat în conținutul deciziei invocarea inculpatului, prin care ultimul susține că declarațiile sale depuse în calitate de învinuit, au fost depuse în stare de oboseală.

La fel, instanța de apel a trecut cu vederea și argumentele apelantului prin care s-a invocat, că la baza sentinței de condamnare au fost puse declarațiile martorului xxxxx, deși acesta în cadrul urmăririi penale a avut statut de bănuț și învinuit, nefiind preîntâmpinat de răspunderea ce o poartă în conformitate cu art. 312 din Codul penal. Audierea lui xxxxx în calitate de martor, contravine prevederilor art. 63 alin. (7) și art. 90 alin. (3) pct. 8) din Codul de procedură penală.

Astfel argumentele menționate nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, iar inculpatul nu a primit răspuns la motivele invocate în apel.

Motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a casa decizia atacată și a dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel.

La același segment, Colegiul penal lărgit amintește, că potrivit jurisprudenței constante a CEDO, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs.

Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (*§ 30, 31 cauza Fomin vs R. Moldova, decizia din 11 octombrie 2011; § 36, 37 cauza Suominen vs Finlanda hotărârea din 01 iulie 2003*)

Generalizând cele expuse supra, Colegiul constată că în speța discutată și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurent și prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea pronunțată de către instanța de apel nu conține motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.*

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către inculpatul Marciuc Anatoli, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui **Marciuc Anatoli xxxxx** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **16 aprilie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor